

IMMACULÉE ILIBAGIZA

& Steve Erwin

*Naše
paní*
z

KIBEHO

PANNA MARIA PROMLOUVÁ KE SVĚTU ZE SRDCE AFRIKY

TRITON
Praha / Kroměříž

Immaculée Ilibagiza a Steve Erwin

NAŠE PANÍ Z KIBEHO

Panna Maria promlouvá ke světu ze srdce Afriky

IMMACULÉE ILIBAGIZA

& Steve Erwin

*Naše
paní
z*

KIBEHO

PANNA MARIA PROMLOUVÁ
KE SVĚTU ZE SRDCE AFRIKY

přeložil Václav Petr

Stanislav Juhaňák – TRITON

Immaculée Ilibagiza a Steve Erwin

NAŠE PANÍ Z KIBEHO

Panna Maria promlouvá ke světu ze srdce Afriky

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.

Obrázek Matky Marie se sedmibolestným růžencem na str. 160 nakreslila Jami Goddessová.

Všechny fotografie přetištěné v této knize jsou buď autorčiným majetkem, nebo byly poskytnuty s laskavým svolením Centra mariánského uskupení „Kána“ při Kongregaci kněží Mariánů Neposkvrněného početí Panny Marie v Kibeho.

Illustration of Mother Mary on p. 160: Jami Goddess

Copyright © 2008 by Immaculée Ilibagiza

Originally published 2008 by Hay House Inc., USA

All photos appearing in this book are property of the author or have been generously provided by the CANA Center of Kibeho

© Stanislav Juhaňák – TRITON, 2014

Translation © Václav Petr, 2014

Vydal Stanislav Juhaňák – TRITON,

Vykáňská 5, 100 00 Praha 10,

www.tridistri.cz

ISBN 978-80-7387-757-6

.....

*Věnováno naší nejlaskavější, trpělivé,
oddané a milosrdné Matce – nejjasnější a nejkrásnější hvězdě
na nebesích – Naší Paní z Kibeho.*

*Děkuji ti za tvou trvalou přítomnost v mém životě,
děkuji ti za tvoje neutuchající slzy lásky,
za tvou neústupnou vytrvalost ve snaze
zachránit nás před temnotou,
za tvou laskavost a za tvou něžnost,
s níž neustále vyzýváš svoje děti,
aby tě následovaly na cestě do království pravdy,
pokoje a nádherného Božího světla.*

*Z hloubi své duše ti děkuji, že jsi mou Matkou,
že jsi Matkou nás všech, že jsi skutečnou Matkou Slova.
Navždy tě budu milovat.*

.....

OBSAH

.....

<i>Předmluva</i> Jima Caviezele	11
<i>Úvod</i> : Ukaž nám zázrak!	13
Kapitola 1: Má víra se zrodila ve Fátimě	19
Kapitola 2: Panna Maria přichází do Rwandy	29
Kapitola 3: Panna Maria je přijata	36
Kapitola 4: První vizionářka: Alfonsína	41
Kapitola 5: Druhá vizionářka: Anathálie	53
Kapitola 6: A pak byly tři: Marie-Claire	59
Kapitola 7: Pouť mého otce	70
Kapitola 8: Tatínek se setkává s vizionářkami	77
Kapitola 9: Radost v zemi a Mariiných sedm bolestí	90
Kapitola 10: Zvláštní způsob Ježíšova výběru vizionářů	97
Kapitola 11: Další tři vizionáři	107
Kapitola 12: Zázraky na obloze	115
Kapitola 13: Mystické pouti	119
Kapitola 14: Mariiny slzy v krvavé řece	129
Kapitola 15: Panna Maria na obloze a dějiny mariánských zjevení	135
Kapitola 16: Panna Maria v období štěstí, bolesti a hrůz	144
<i>Epilog</i> : Nový Jeruzalém	157
Sedmibolestný růženec	162
Poděkování	172
O autorech	179
Poznámky	181

.....

*Zdravas Maria,
milosti plná, Pán s tebou.
Požehnaná ty mezi ženami
a požehnaný plod života tvého, Ježíš.
Svatá Maria, Matko Boží,
pros za nás hříšné,
nyní i v hodinu smrti naší.
Amen.*

– ZDRÁVAS MARIA

.....

PŘEDMLUVA

.....

Když Bůh hovoří o moci, je nesporné, že tak nečiní ve spojitostech, jimž rozumí světský člověk, nýbrž v souvislosti s pravdou. Blahoslavenou Pannu Marii, Ježíšovu Matku, zná svět lépe, je více uctívána miliony lidí a na její počest bylo postaveno více budov a vytvořeno více obrazů, soch a jiných forem uměleckého zpodobnění než na počest kteréhokoli jiného člověka v celých lidských dějinách (samozřejmě s výjimkou jejího Syna, jenž jejímu bytí propůjčil svrchovaný význam).

V příkrém rozporu se světskými penězi, mocí a slávou – jež jsou pouhými prchavými okamžiky, rychle mizejícími a upadajícími v zapomnění – Naše Paní ztělesňuje a osvětluje věčnou moc Boží vpravdě navěky. Každý den nám názorně připomíná, že její Syn Ježíš se nemění. Je „světlem světa“ ve světě, který ztratil schopnost zřetelně vidět. Tuto věčnou pravdu jsem si připomněl, když jsem náhodou, nebo možná veden Prozřetelností, narazil na svou přítelkyni Immaculée Ilibagizu před vstupem do Ježíšovy hrobky v Jeruzalémě a strávil s ní den procházkou v Kristových stopách.

V knize „Naše Paní z Kibeho“ Immaculée hovoří bezprostředně a pravdivě, protože jiným způsobem se ani vyjadřovat neumí. Immaculée zde opět píše s bezelstnou otevřeností a upřímností, s níž si ji čtenáři již spojují a s níž ji také přijímají. Píše vskutku kouzelně, pravdivě a s láskou, tentokrát o zjeveních Panny Marie ve vesnici Kibeho, jež začala roku 1981.

Až si na následujících stránkách přečtete výpovědi očitých svědků, vizionářů a především vizionářek, zjistíte, stejně jako sama Immaculée, že jste neodvratně vtahováni do nezměrné lásky Naší Paní ke každému z nás. Nesmírně působivá osobní pouť Immaculée s Marií Bohorodičkou

před, během a po rwandské genocidě vtiskla do autorčiny duše nesmazatelné znamení lásky k Matce Boží a předala jí dar růžence. Kéž i vám příběh této knihy přinese Boží pokoj, odpuštění a nezištnou lásku skrze transcendentní světlo jeho Blahoslavené Matky!

– Jim Caviezel
(herec, jenž ztvárnil Ježíše Krista
ve slavném Gibsonově filmu „Umučení Krista“,
The Passion of the Christ)

Ukaž nám zázrak!

„Ukaž nám zázrak, ať uvěříme!“

Z nakřáplého reproduktoru kazetového magnetofonu našeho kněze, otce Apollinaira Rwagemy, se ozývaly tisíce žadonicích hlasů.

Otec Rwagema pozval všechnu drobotinu z vesnice do svého malého kostelíka na pravidelnou středeční dětskou mši. Navnadil nás, že nám uchystal velké překvapení, a tak se sem v dychtivém očekávání dostavily více než dvě stovky dětí. Otec Rwagema nezklamal.

Slyšely jsme každý výkřik, každé zajásání. Některé z nás zaujalo, co hlasy na pásce říkaly, zatímco ostatní děti, které ještě v životě neviděly magnetofon, byly fascinovány samotným přístrojem, postaveným na dřevěném stole uprostřed jedné z malých místností kostela. Vytvořily jsme okolo stolu půlkruh, sledovaly jsme, jak otec Rwagema mačká pravou rukou tlačítka s nápisem „Pause“ a „Play“, zatímco levicí pozdvihoval na znamení důrazu. Podobal se dirigentovi orchestru.

„Pozorně si, děti, poslechněte tuhle pasáž,“ upozornil nás a ukázal na magnetofon.

„Chceme vidět zázrak!“ volaly hlasy, znovu a znovu. Podivný požadavek davu nás všechny ohromil, ale kromě mě mu nikdo jiný nevěnoval vážnější pozornost.

Otec Rwagema na okamžik zastavil magnetofon. Zájem už vzbudil. Nyní mohl přikročit k tématu, jež nám potřeboval vysvětlit.

„To, co jste slyšely, děti, byly hlasy zhruba 15 000 lidí. Někteří z nich pocházejí právě z této vesnice. Všichni ti lidé se tlačili před dřevěným pódiem a dožadovali se, aby se jim ukázal jistý mladý muž. Čekali hodinu, aby si ho poslechli, jenže je nezajímalo, co bude říkat – ve skutečnosti si přišli poslechnout Ježíše!“ Otec Rwagema to vyhlásil s vášnivým důrazem zaníceného kazatele, jímž rozhodně byl.

Přetočil pásek nazpátek a jásající dav, dříve než se zcela utišil, se ještě jednou dovolával zázraku. Na chvíli jsme slyšely jen šumění otáčející se kazety.

Pak se s laskavostí a pokorou ujal slova mladý muž. „Ano, Pane, říkal jsem jim to mnohokrát,“ pravil. „Ne, Pane, neposlouchají... vždycky po mně chtějí zázrak. Nechtějí uvěřit, že se mnou hovoříš, Ježíši... bez zázraku či znamení uvěřit nechtějí.“ Odmlčel se, jako by čekal na odpověď, a pak dodal: „Tak tedy ano, povím jim, cos říkal –“

Než mohl mladík dokončit větu, ozvalo se z magnetofonového reproduktoru divoké zahřmění, až se stůl zatřásl. Místností náhle prokmitl jakoby elektrický náboj, chvění, jež jsem kdysi cítila, když se mi bratříčkové pokusili přiložit jazyk k baterii tranzistorového rádia.

Všechny děti v místnosti nyní ohromilo hřmění, jež se ozývalo z reproduktoru, ale i výraz, který se usadil ve tváři otce Rwagemy. Z jeho očí sálal zápal a otec pohlížel ke stropu, jako by byl schopen vidět skrz střechu až do nebes.

Z reproduktoru znovu zahřmělo, což menší děti tak vyděsilo, až se rozfňukaly.

„To je hlas Boží!“ vyhlásil otec Rwagema. „Hromobití, jež slyšíte, je náš Pán Ježíš Kristus, který promlouvá k nám všem, přímo tady ve Rwandě! Svědkem tohoto zázraku se stalo patnáct tisíc lidí – bylo tam se mnou mnoho vašich kamarádů, sousedů a rodičů. Nebe bylo jasné a modré, ale hrom burácel a bušil z nebe jako kladivo. Poslouchejte dobře, děti, protože jsem zaznamenal každý okamžik té události, abych se o něj mohl s vámi podělit... naslouchejte tomu hromobití! Tisícovky lidí požadovaly důkaz, a když jim ho Bůh poskytl, vyděsilo je to. Mnozí

se dali na útěk, někteří omdleli, jiní padli na zem a zacpali si uši, nebo poklekli a křížovali se. Byl to zázrak!“

Hromobití ustalo tak náhle, jak začalo. Na pásce se na chvíli rozhostilo ticho, načež to v davu opět začalo vřít, někteří lidé se strachem rozplakali, jiní volali: „Chvalte Ježíše!“ Když se však mladý muž znovu ujal slova, dav se utiřil.

„Ježíš říká, že byste se neměli ničeho bát, protože nikdy nedělá nic, co by mohlo jeho dětem ublížit,“ oznámil davu. „Nikdo nebyl zraněn, těhotné ženy se nemusejí bát o svoje děti a lidé se slabým srdcem se zotaví... Ano, Pane, povím jim, cos říkal... Ježíš mi sdělil, že vám dal hromobití, abyste vnímali jeho poselství a nežádali zázraky, které nemají žádný smysl.“

„Poslouchejte toho muže, děti,“ vybízel nás otec Rwagema. „Jmenuje se Segatašja. Setkal jsem se s ním minulý týden, hned poté, co hovořil s Ježíšem. Je nejnovějším z řady vizionářů, jež Bůh vyvolil, aby k nám skrze ně promlouvala Panna Maria a její Syn. Je možné, že slyšíte Segatašjův hlas, ale slova mu vkládá do úst sám Ježíš.“

„Náš Pán říká, abyste se už nedožadovali zázraků,“ pokračoval Segatašja na nahrávce, „protože zázrakem jsou vaše životy. Skutečným zázrakem je dítě v lůně matky, matčina láska je zázrak, zázrakem je srdce, které odpouští. Vaše životy jsou plné zázraků. Jste však zaujati příliš mnoha záležitostmi materiální povahy, než abyste si jich všimli. Ježíš vás vybízí naslouchat jeho poselství ušima a přijímat jeho lásku srdcem. Příliš mnoho lidí sešlo z pravé cesty a vydalo se cestou snadnou, která je odvádí od Boha. Ježíš chce, abyste se modlili k jeho Matce. Blahoslavená Panna Maria vás pak přivede k Bohu Všemohoucímu. Pán vás navštívil s poselstvím lásky a příslibem věčného štěstí, a vy se místo toho dožadujete zázraků. Přestaňte hledat zázraky na obloze. Otevřete svá srdce Bohu. Skutečné zázraky se dějí v srdci!“

Otec Rwagema vypnul magnetofon a s širokým úsměvem se obrátil k dětem, jež k němu vzhlížely s posvátnou úctou. V duchu vidím jeho

úsměv i dnes, po pětadvaceti letech, protože jeho zásluhou jsem pochopila, že Bůh je *skutečný*.

V té době jsem vídávala podobný úsměv na mnoha tvářích. Vyrůstala jsem v Matabě, vesničce v zemědělské oblasti Rwandy, malé, ale neuvěřitelně krásné země v srdci Afriky. Je smutné, že když se zmíní jméno mé země, většina lidí si nevybaví její krásu, ale spíše krvavou genocidu z roku 1994, během níž byl brutálně zmasakrován více než milion nevinných mužů, žen a dětí, včetně většiny členů mé vlastní rodiny.

Onoho dne, kdy jsem si s ostatními vesnickými dětmi přišla poslechnout nahrávku otce Rwagemy, jsme však měly hrůzy genocidy teprve dvanáct let před sebou. Kdyby mi tehdy někdo řekl, že záhy téměř všechny moje kamarádky a všichni moji rodinní příslušníci budou zavražděni během holocaustu, myslela bych si o něm, že zešlel. Svou zemi jsem vpravdě vnímala jako mírumilovný ráj, zejména počátkem 80. let, kdy rwandské zázračné události probouzely národní cítění a bratrskou lásku mezi lidmi a zasloužily se o oživení náboženského přesvědčení a víry v Boha.

Zní to sice neskutečně, ale v té době začala skupinku mladých lidí v jihorwandské vesničce Kibeho navštěvovat Panna Maria a její Syn. Vizionáři přinášeli poselství zjevená z nebes a určená uším celého světa – poselství lásky doplněná instrukcemi, jak žít lépe, jak pečovat jeden o druhého a jak se účinněji modlit. Tyto zprávy však provázelo naléhavé, apokalyptické varování, že nenávisť a bezuzdná hříšnost by mohla Rwandu a zbytek světa uvrhnout do propastné temnoty. Vzhledem k tomu, že Panna Maria prorokovala genocidu, která se doopravdy v roce 1994 uskutečnila, katolická církev věnovala zjevením v Kibeho velkou pozornost.

V listopadu 2001 překročila církev k velmi vzácnému aktu a oficiálně potvrdila autentičnost zjevení Panny Marie, jejichž svědky se staly tři školačky: Alfonsína, Anathálie a Marie-Claire. Dívky podstoupily testy, podrobně je vyšetřovali lékaři, různí vědci, psychiatři i teologové. Žádný

test neposkytl alternativní vysvětlení. Události, k nimž během zjevení Blahoslavené Matky došlo, měly zjevně zázračný, nadpřirozený charakter. Doklady o pravosti zjevení byly nezvratné a místní biskup prohlásil, že se ve Rwandě bez nejmenších pochybností stal zázrak. Vatikán proto souhlasil, aby na místě našeho jediného afrického zjevení Panny Marie byla založena „Svatyně Naší Paní Bolestné“ (*Shrine of Our Lady of Sorrows*).

Do dnešních dnů církev uznala jen zjevení, jejichž svědky byly Alfonsína, Anathálie a Marie-Claire v letech 1981 až 1989. Několik dalších vizionářů zde však vidělo jak Pannu Marii, tak Ježíše (včetně Segatašji, jehož jsem vám již představila), a i tyto svědky vyšetřoval tým odborníků. V případě nejméně pěti z těchto dalších vizionářů potvrdily pravost navštívení i desetitisíce přihlížejících, z nichž mnozí se rekrutovali z řad kněží a vědců. Těmto zjevením dosud autentičnost přiznána nebyla a pověřený biskup informoval o dočasném pozastavení vyšetřování. Zároveň však řekl, že případ uzavřen není. V budoucnosti se tedy může dočkat církevního uznání více vizionářů. V této knize se soustředím jen na osm nejznámějších vizionářů, kteří byli studováni nejpodrobněji.

V to, že Rwandu navštívila Panna Maria a Ježíš, jsem uvěřila jako jedna z prvních. Uvědomovala jsem si, že se naší země dotkla Boží moc dlouho předtím, než se otec Rwagema rozjel do Kibeho, aby zaznamenal poselství, s nimiž vizionáři přišli.

Moji rodiče často do Kibeho jezdili a podrobně mi o svých návštěvách vyprávěli. Já sama jsem Pannu Marii velmi milovala. Tato skutečnost, spolu s mou fascinací zjeveními, mne přiměla zjistit si o nich co nejvíce a o výsledky se s vámi podělit na stránkách této knihy. Setkala jsem se s biskupy, kněžími i lékaři, kteří zjevení studovali. S několika vizionáři jsem se dokonce spřátelila a opakovaně jsem poslouchala stovky hodin nahrávek, jež v souvislosti se zjeveními pořídil otec Rwagema. To jsou zdroje, z nichž jsem čerpala. Jinými slovy, nepředkládám vám historické pojednání, ale spíše autentickou osobní zprávu o tom, jak se zázrak vyvíjel a jak hluboce ovlivnil mou zemi, moje rodiče a mou víru.

Ke Svatyni Naší Paní z Kibeho se chodí modlit a uctívat Pannu Marii stovky tisíc poutníků z celé Afriky, a mnozí z nich přitom uvádějí zkušenost se zázračným uzdravením. Přesto o tomto požehnaném místě svět většinou neslyšel. V hloubi duše doufám, že tato knížečka pomůže tento stav změnit a že Kibeho zaslouženě vstoupí do povědomí lidí, stejně jako Fátima nebo Lurdy. Poselství, jež Ježíš a Maria v Kibeho odevzdali, je poselstvím lásky – a dnešní svět ho zoufale potřebuje slyšet.

Má víra se zrodila ve Fátimě

Nerada se k tomu přiznávám, ale nebýt zjevení Blahoslavené Matky a Ježíše v Kíbeho, nejspíš bych nikdy plně v Boha neuvěřila.

Čtenáře, kteří znají mé dvě první knihy „Přežila jsem“ (*Left to Tell*) a „Odpustila jsem“ (*Led by Faith*), to může překvapit, protože už vědí, že jsem vyrůstala ve zbožné katolické rodině, ráda jsem celé hodiny trávila v modlitbách, s láskou uctívala Pannu Marii a oddaně jsem navštěvovala nedělní bohoslužby, na něž mě doprovázeli moji rodiče, Leonard a Rosa, a moji tři bratři: Aimable (nejstarší), Damascene (o pár let starší než já) a Vianney (z rodiny nejmladší). Navíc, během tří měsíců v roce 1994, kdy jsem se skrývala a unikla tak genocidě, jsem zbytek života zasvětila službě našemu Otci.

Řekli byste, že náš Otec představuje enormně důležitou součást mého života. Jako dítě jsem pozoruhodně tíhla ke všem věcem spojeným s Bohem, ale když se mi zhruba ve věku jedenácti let probudila rozumová zvědavá mysl, začaly v základech mé víry hlodat pochybnosti dokonce i o jeho existenci. Ještě než jsem dosáhla puberty, hrozilo, že by ze mě mohla vyrůst přesvědčená ateistka.

Tato mladistvá krize mě nepostihla proto, že bych byla nějak zvlášť přemoudřelé dítě, ale právě proto, že jsem mnoho času trávila přemýšlením o Bohu. Moje nejranější vzpomínky jsou v podstatě pevně zakořeněny ve zbožnosti. Bratři si ze mě utahovali a tvrdili, že má první slova

nebyla „mami“ nebo „tati“, nýbrž „Zdrávas, Maria!“ Nakonec to mohla být docela dobře pravda, protože si zřetelně vybavuji, že když mě matka ukolébávala v náruči ke spánku, odříkávala modlitbu růžence.

Ve čtyřech letech jsem byla beze zbytku zamilovaná do Boha, Ježíše a Panny Marie. Jednou měsíčně otec nosil domů katolický časopis *Hobe*, malé periodikum vydávané speciálně pro děti. Stránky *Hobe* překypovaly vzrušujícími biblickými příběhy oslavujícími sílu víry, Ježíšovými zázraky a dobrodružnými historkami světců a apoštolů. Patrně jsem se naučila číst zásluhou otce a starších bratrů, kteří mi příběhy z *Hobe* opakovali tak dlouho, dokud jsem si všechna slova nezapamatovala a nepochopila, co znamenají. Opravdu inspirující však pro mě byly v každém čísle obrázky.

Mou nejoblíbenější ilustrací se stal obrázek typického malého děvčátka z rwandské vesnice, velmi chudé, ale velmi šťastné holčičky, odříkávající večerní modlitby. Klečela vedle své postele z banánových listů, ruce sepnuté v modlitbě, a svírala vyřezávaný růženec. Plamen svíčky, umístěné na jejím nočním stolku, jí kolem hlavy vytvářel jakousi žlutou svatozář, takže působila přímo andělským dojmem. *To je typ holčičky, jaký Bůh miluje*, pomyslela jsem si tehdy a celá léta jsem se chtěla té holčičce podobat.

Jako jediné děvče v rodině se čtyřmi dětmi jsem disponovala určitými privilegii, na něž bratři neměli nárok. Mezi moje výsady patřila i vlastní ložnice, což byl ve venkovské vesnici prakticky neslýchaný přepych. Soukromí jsem využila k tomu, že jsem si pokojíček uzpůsobila jako osobní svatyni a modlitebnu. Na nočním stolku stála stejná svíčka, jakou jsem viděla na obrázku v časopise *Hobe*, a hned vedle ní jsem měla vždy pečlivě umístěnou Bibli, růženec a sošku Panny Marie. Každý večer, hned poté, co šli bratři spát a rodiče v domě zhasli lampy, jsem vyklouzla z postýlky, zapálila svíčku a na kolenou se modlila růženec, přesně jako holčička na obrázku v časopise.

Na rozdíl od většiny dětí, jež jsem znala a jimž se na nedělní mši příliš nechtělo, jsem bývala v kostele první, neboť jsem se chtěla ujistit, že

obsadím sedadlo knězi nejbliže. Předpokládala jsem totiž, že tak budu mnohem blíže Bohu. A jakmile bohoslužba skončila, mým zájmem bylo vyhledávat dobrodružství s Ním.

Když mi bylo pět, rozhodly jsme se jednou v neděli s mou kamarádkou Patricií vyjít si na okraj známého vesmíru – což byl opačný konec vesnice – a zjistit, zda odtamtud nezahlédneme v dále Boha. Prakticky to pro nás znamenalo celodenní výpravu, i když ve skutečnosti byl konec vesnice vzdálený jen asi kilometr. Když jsme došly na místo určení, poklekly jsme s kamarádkou uprostřed hliněné silnice, sepjaly jsme před sebou ruce a začaly odříkávat otčenáš. Věřily jsme, že naše zbožnost povzbudí Otce Všemohoucího, aby si s námi přišel popovídat, jenže místo Jeho majestátního hlasu nás vylekalo hlasité vyprsknutí.

„Co vás to, děti, napadlo, že se uprostřed dne modlíte uprostřed silnice?“ podivil se místní pastýř Lionel, který šel okolo s pŕluctem koz. Patricia a já jsme v posledním čísle časopisu *Hobe* četly o tom, že děti by se nikdy neměly ostýchat modlit k Bohu, protože kdyby se ostýchaly Boha milovat, mohl by se Bůh na oplátku ostýchat milovat je. A tak jsme pevně zavřely oči a modlily se ještě naléhavěji. Lionela a jeho kozy, jež se nám otíraly o ruce, jsme ignorovaly. Lionel se stále smál, a my se nepřestávaly modlit. Ve chvíli, kdy jsme řekly „Amen“, se však pastýř smát přestal. Místo toho jsme jej slyšely, jak mumlá: „Kam to ten svět spěje, když se děti modlí, místo aby si hrály?“

V mém světě modlitba a hra splývaly. Jedna z nejoblíbenějších dětských her, jež jsem sama vymyslela, se nazývala „Obrazy na nebesích“. Kdykoliv nad noční vesnicí zazářil meteorický roj, což se stávalo v letních měsících často, zabušila jsem na dveře půl tuctu dětí a odvedla je na jedno z tatínkových fazolových políček. Každému jsem nakázala, aby se bedlivě dívalo na nebe a sledovalo, jak se „padající hvězdy“ míhají po obloze.

„Tohle jsou bleskové žárovky na Božím fotoaparátu,“ vysvětlovala jsem jim, když po nebi přelétaly rozžhavené meteority. „Postavte se pořádně, protože Bůh si nás fotografuje. Až se s Ním v nebi setkáme, snímky nám ukáže!“

Když jsem slavila šesté narozeniny, měla jsem doma i ve vesnici pověst nesmírně zbožného dítěte. Těšilo mě to, protože jsem si byla jistá, že Bůh i rodiče jsou na mou zbožnost hrdí. Při některých příležitostech mi však matka naznačila, že to s křesťanskou dobročinností poněkud přeháním, třeba tehdy, když jsem hned během prvního školního dne dala svoje zbrusu nové botičky jedné bosé spolužačce.

„Immaculée, jak se můžeš zbavovat takových botiček? Víš vůbec, kolik stály?“ zeptala se mě naoko podrážděně. (Příliš se na mě ovšem nezlobila, neboť matka i otec byli zaměstnáni jako učitelé a vydělali si mnohem víc než většina vesničanů. Navíc byli všude známí svou dobročinností.)

„Ale mami, já to měla do školy třináct kilometrů, jenže ona musela ujít skoro patnáct. Potřebovala tedy botičky mnohem víc než já,“ odpověděla jsem.

„No dobře, ale až tě zase příště napadne rozdávat svoje boty, zbav se raději těch starých, ano?“ odtušila maminka s úsměvem.

Většinu dětství jsem strávila v blaženém štěstí pramenícím z neotřesitelné víry v Boha. Asi šest měsíců před dosažením jedenácti let jsem nicméně začala z nevysvětlitelných příčin zpochybňovat všechno, co jsem do té doby přijímala jako samozřejmé evangelium pravdy. Zejména biblické příběhy, jichž jsem se dříve nemohla nabažit, se mi staly zdrojem trápení a nezodpověditelných otázek.

Jonáš přece nemohl přežít v žaludku ryby! To prostě není možné, říkala jsem si popuzeně. Nebo jsem se zamyslela nad tím, co nám v kostele předčítal z Písma kněz: *No považte! Jak může vědět, že Noe opravdu archu postavil a naplnil ji všemi zvířaty? Cožpak by mohli na palubě svorně přežít čtyřicet dní a nocí lvi, krokodýli, krávy a kozy? A co se týče Saula, no, stejně byl u toho jenom on, jeho osel a Bůh... a navíc se to stalo před více než 2 000 lety!*

Náhle mi znělo podezřele všechno, co jsem dříve slyšela, co jsem se naučila a co jsem slepě přijímala jako pravdu: *Existuje vůbec něco, co je opravdu nadpřirozené? Existují vůbec nebesa či dokonce Bůh? Nevy-*

*mysleli si to nakonec všechno dospělí, aby naučili děti, jak se chovat? Anebo není to všechno jen výmysl církve, aby získala moc? Cožpak mohu s jistotou vědět, kdo napsal Bibli? Nemůžu! Kdo může dokázat, že Ježíš vůbec existoval? Nikdo! Je možné, že tihle kněží a pastoři ohlu-
povali lidi celá staletí!*

A pokud Bůh a nebesa neexistují, co se tedy stane po smrti? uvažovala jsem. Hodí nás do jámy v zemi, zasypají hlínou a nechají nás v temnotě navždy? Znamená to, že se v nebi nesetkám se svou rodinou, až všichni umřeme? A pokud je to tak, jaký smysl má žít, když je ve světě tolik bolesti, nemoci a utrpení?

Na mou dětskou mysl toho bylo příliš. Odpovědět jsem si nedokázala, a tak jsem všechny tyto myšlenky skrývala hluboko uvnitř a snažila jsem se ignorovat rodící se depresi, která by dozajista pohltila celou mou duši, kdybych přijala myšlenku, že Bůh není. Začala jsem trpět nočními můrami, v nichž mě pronásledovali ďáblové a démoni a z nichž jsem se probouzela s pláčem a prosila Boha o pomoc.

Moji rodiče, jež má víra těšila, by byli zděšeni, kdyby tušili, jaké pochybnosti ve mně hlodaly, a tak jsem před nimi svůj vnitřní nepokoj nedávala najevo. Nadále jsem s rodinou navštěvovala mše a v noci se modlila, jenže mše mi připadala bezobsažná a moje modlitby postrádaly přesvědčení – uklidnění a útěchu mi nepřinášely. Zdálo se, jako by mi něco ze světa odsálo vzduch. Náboženské pochybnosti jedenáctiletého dítěte se mohou zdát mnoha lidem bezvýznamné a nikterak závažné, jenže víra v Boha a modlitba původně tvořily zcela nedílnou součást mého života, takže jejich ztráta znamenala, že jsem se cítila opuštěná a zranitelná. Když jsem uvažovala o světě, v němž Bůh neexistuje, dokázala jsem si představit jen tvrdý a nesmyslný život.

Bůh si musel mé úzkosti všimnout, neboť si našel způsob, jak rozptýlit moje pochybnosti dříve, než mohly zapustit hlubší kořeny.

Několik týdnů po vypuknutí mé krize víry vyběhla jedna z mých oblíbených učitelek nás děti, abychom se shromáždily kolem jejího stolu, protože nám chtěla přečíst jeden příběh. Týkal se zjevení ve Fátimě

a navždy mi změnil život. Slovo zjevení ve formě „apparition“, tedy vidi-
na, jsem nikdy předtím neslyšela a netušila jsem, že to, co uslyším, bude
mít pro mě tak obrovský význam.

„Budu vám vyprávět příběh o tom, jak Panna Maria sestoupila na
zem a mluvila se třemi dětmi, dvěma dívkami a malým chlapcem, tam-
ními horskými pasáčky ovcí,“ začala slečna Odetta.

Navzdory těžkému vnitřnímu zápasu s náboženskou skepsí se mi stá-
le nesmírně líbila představa, že Matka na nebesích na nás dává pozor.
Při zmínce o Blahoslavené Matce jsem zbystřila. Příběh, který učitelka
začala vyprávět, jsem považovala za krásnou pohádku:

*Jedním z dětí byla desetiletá holčička Lucie dos Santos, kterou do-
provázel její mladší bratranec, devítiletý František Marto, a jeho sed-
miletá sestřička Hyacinta. Byl krásný jarní den. Děti hlídaly ovce
a posléze se rozhodly, že se pomodlí růženec, jak je rodiče naučili, ale
jakmile poklekly k modlitbě, vyděsil je náhlý světelný záblesk na oblo-
ze. Ve strachu, že by do nich mohl udeřit blesk, se urychleně schovaly
pod velký strom. Když se však rozhlédly a hledaly známky bližící se
bouřky, spatřily před sebou krásnou paní, vznášející se v zářícím kru-
hu světla. Paní měla na sobě splývající bílé šaty a držela ve zbožně se-
pnutých rukou růženec.*

*Lucie, František a Hyacinta dostali strach, jenže paní k nim pro-
mluvila laskavým hlasem, který se linul jako hudba: „Nebojte se mě,
drahé děti. Vůbec vám neublížím,“ ubezpečila je.*

*„Odkud jste, vaše excelence?“ zeptala se Lucie, neboť cítila, že má
před sebou kohosi velmi významného. Strach ji zcela opustil. Zaplavil
ji pocit nesmírné lásky.*

*„Jsem z nebes a poslal mě sem Bůh Všemohoucí,“ odvětila paní pří-
větivě.*

Hltala jsem každé slovo a pomyslela jsem si: *No teda! To je krásný
příběh! Kdo ho asi vymyslel? Přála bych si, aby se něco takového stalo*

i mně, protože pak bych měla jistotu, že Bůh skutečně existuje a zase bych měla při modlení dobrý pocit.

Slečna Odetta pokračovala:

„Co pro vás můžeme udělat, vaše excelence?“ otázala se Lucie, která si nyní uvědomila, že hovoří s Pannou Marií. Paní odpověděla, že by chtěla, aby za ní děti přišly na toto místo opět přesně za měsíc téhož dne a aby tak činily po dobu šesti měsíců. Lucie to slíbila a zeptala se jí, zda za ní bude moci jednoho dne sama vystoupit na nebesa.

„Ó, ano,“ odvětila paní.

„A moje sestřenice Hyacinta – dostane se do nebe?“ tázala se Lucie.

„Ó, ano,“ přisvědčila paní.

„A můj bratranec František – také půjde do nebe?“

„Ano, půjde, ale nejdřív se bude muset pomodlit hodně růženců,“ odtušila paní sladce. Pak dětem sdělila, že si do nebe záhy vezme Hyacintu a Františka, ale Lucie bude muset ještě dlouho pracovat na zemi a na odchod do ráje si počká.

Jak paní přislíbila, každý měsíc se na místo vracela. Během svých návštěv se děti zeptala, zda by byly ochotné podstoupit pro Boha utrpení, jak to udělal Ježíš, aby byly odčiněny hříchy světa.

„Jste ochotné trpět pro nápravu a obrácení hříšníků?“ zajímala se paní a všechny tři děti slíbily, že ochotné jsou.

Zvěst o zjevení se rychle rozšířila jak v horách, tak ve vzdálených zemích. Zpočátku se lidé dětem posmívali a považovali je za lháře, dokonce i příslušníci jejich vlastních rodin, ale záhy jim všichni pochybovači uvěřili – na pouť do hor se dokonce vydalo 70 000 lidí, protože si nechtěli nechat ujít poslední návštěvu Paní. Blahoslavená Matka se sice zjevila pouze Lucii, Františkovi a Hyacintě, ale i tak se tisíce přihlížejících staly svědky mnoha zázraků. V době zjevení slunce tančilo po obloze, v oblacích se objevovaly obrazy náboženských postav a docházelo i k zázračným uzdravením.

Maria dětem neustále opakovala, že je velmi, velmi miluje a nabádala je, aby se modlily růženec, protože je to nejvhodnější způsob, jak se uchránit před zlem a zajistit si místo na nebesích.

„Není to krásný příběh?“ zeptala se slečna Odetta třídy.

Je to nejkrásnější příběh, jaký jsem kdy slyšela, pomyslela jsem si.

„Co se stalo s těmi třemi dětmi, které se setkaly s Marií?“ zeptala se má spolužačka Miriam.

„Nuže,“ odpověděla učitelka, „přesně to, co paní předpověděla. Hyacintu a Františka si vzala do nebe ještě jako malé. Lucie žije dodnes a již mnoho let nesmírně záslužně pracuje pro Blahoslavenou Matku.“

„Cože?!“ vykřikla jsem a vyskočila na nohy. „Co myslíte tím, že Lucie dodnes žije? To nebyl příběh, který jste si tu jen tak vymyslela, slečno Odetto? Jen tak, aby vypadal věrohodně?“

„Vůbec ne, Immaculée. To všechno se opravdu stalo, přesně tak, jak jsem vám to vyprávěla,“ ubezpečila mě slečna Odetta se smíchem, když viděla ohromený výraz v mé tváři.

„Ne!“

„Ale ano,“ trvala na svém.

„Jak by to mohla být pravda, slečno Odetto? Jak by mohla Panna Maria sestoupit na zem? Jak by ji někdo mohl spatřit?“

„Byl to prostě zázrak.“

„Vždycky jsem si myslela, že zázraky se děly jen v dávných dobách, v dobách biblických, navíc jen ve Svaté zemi.“

„Mýlíš se, Immaculée, zázraky se dějí denně... Bůh je činí kdykoli a kdekoli zrovna potřebuje. Zázrak ve Fátimě se stal roku 1917, přesně před 64 lety. A Fátima leží v zemi zvané Portugalsko, což od Rwandy není tak daleko, jak by se mohlo zdát.“

„Slečno Odetto, neděláte si z nás legraci?“ naléhala jsem. „Opravdu Blahoslavená Matka ty děti navštívila?“

„Ano,“ ubezpečovala mě trpělivě, „opravdu navštívila Lucii, Hyacintu a Františka.“

„A ví o tom církev?“

Má učitelka se opět rozesmála. „Samozřejmě že o tom církev ví! Církev vyslala všechny možné kněze a lékaře, aby děti vyšetřili a ujistili se, že tyto zázraky jsou opravdu nebeského původu – strávili výzkumem spoustu let, než získali absolutní jistotu, že to všechno byla pravda.“

„Proč jsme o tom tedy ještě neslyšely? Proč se o tom nepovídá při mši?“

„Ne každý se o zjeveních dozvěděl, Immaculée, a ne každý v ně uvěřil. Ale Fátima není jediné místo na zemi, kde Maria navštívila děti. V Lourdech navštívila holčičku, která se jmenovala Bernadetta... zjevila se mladým věřícím i dříve a bude se jim zjevovat i v budoucnosti. Kamkoli přijde, všude si ji připomínají. Dodnes navštěvují Fátimu tisíce lidí, aby na vlastní oči viděli místo, kde Paní promlouvala k dětem. Nazývají ji tam ‚Naše Paní růžence‘ nebo ‚Naše Paní z Fátimy‘ a nesmírně ji milují.“

Svět se mi náramně prosvětлил a ze srdce vyprchaly pochybnosti, jež mě trýznily už mnoho týdnů.

Pokud je skutečná Panna Maria, pak je skutečný i Ježíš, dedukovala jsem. A pokud je skutečný Ježíš, je skutečný i Bůh... a totéž platí pro každé slovo v Bibli! V mém světě náhle všechno zapadalo na své místo.

Jakmile jsem se onoho odpoledne vrátila ze školy domů, zavřela jsem se ve svém pokoji, uchopila růženec a modlila se usilovněji než kdy předtím. Poděkovala jsem Bohu za potvrzení, že opravdu existuje a že moje modlitby vyslyšel.

Příběh z Fátimy mi dodal tolik energie, že jsem celé noci probděla vleže, myslela na tři malé vizionáře a představovala jsem si, jaké to může být, když se člověk setká s Blahoslavenou Matkou osobně.

Ve své druhé knize „Odpustila jsem“ (*Led by Faith*) jsem se zmínila, že po seznámení s fátimským zjevením jsem vypracovala podrobný plán, jak Pannu Marii nalákat do naší vesnice, do Mataby. Má kamarádka Jeanetta a já jsme vzaly jejího malého bratříčka Fabrice a všichni tři jsme se vypravili na vrchol vysokého pahorku, na němž můj otec choval

kozy. Věkově jsme všichni tři téměř přesně odpovídali dětem z Fátimy a mezi kozami jsme mohli snadno předstírat, že jsme pasáckové, stejně jako jimi byli Lucie, Hyacinta a František. Se západem jsme se na vrcholku hory modlili, aby se nám Maria zjevila. Chtěli jsme učinit z Mataby ještě lákavější destinaci, a tak jsme pro Paní natrhali tucty krásných květin a rozložili jsme je v obrovských kruzích po horském svahu. Uprostřed kruhu jsme pak poklekli a modlili se růženec. Když k nám Svatá Matka ihned nezavítala, rozhodli jsme se, že na hoře vysadíme nedohledné moře exotických květin, aby Paní neodolala a přišla květiny obdivovat.

Jeanetta a já jsme si byly jisté, že za námi Blahoslavená Panna přijde a svěří nám spoustu důležitých poselství pro lidstvo. Věřily jsme, že se naše vesnice proslaví po celé Africe a lidé budou putovat stovky kilometrů, aby se přesvědčili o zázraku v Matabě. Věřily jsme, že náš kruh květin bude obklopen tisícovým davem, který bude sledovat tři malé vizionáře přijímající zprávy od Královny Nebes. Naneštěstí jsme postrádaly přesvědčovací schopnosti. Po dvou týdnech jsme stěží přesvědčily Jeanettina bratra, aby s námi šplhal na vrcholek hory. Když nás Fabrice doprovodil, pokaždé se vyděsil při pohledu na zapadající slunce a žádonil, abychom se s ním vrátily domů. Obvykle jsme měli před odchodem čas pomodlit se jen jeden růženec, o sázení květin pro Svatou Matku ani nemluvě. Po nějaké době Fabrice definitivně odmítl chodit na horu, a tak jsme tam přestaly chodit i Jeanetta a já, protože jsme neměly třetího vizionáře, což bylo ve Fátimě důležité.

Maria však naše modlitby vyslyšela – jen jsme prostě nebyly na vrcholku hory, když do Rwandy dorazila.

Panna Maria přichází do Rwandy

Tři týdny poté, co jsme s Jeanettou upustily od šplhání na horu, kde jsme doufaly ve zjevení Panny Marie, se můj otec vrátil z práce domů a hlasitě nám oznámil, že se ve Rwandě stal zázrak.

„Zázrak?! Jaký zázrak, tati?! Co se stalo?!“ vykřikla jsem a běžela k němu. „Řekni mi to, řekni mi to!“

„Nevíš, že trpělivost je velká ctnost?“ zeptal se mě táta a zasmál se. „Na všechno cenné stojí zato počkat, Immaculé, i na zázraky. Nejdřív se proto navečeříme jako rodina, a pak se s vámi během *igitarama* podělím o novinky, s tebou, s matkou i tvými bratry.“

Igitaramo, pradávňý a vážený rwandský obyčej, dodržovaný již po staletí, spočívá v prostém zachování domácí noblesy. Po večeři se rodiny shromáždí kolem společného ohně a vzpomínají v písních na předky. Pestrobarevně oděné tanečnice baví vesničany a nejzdatnější řečníci sdělují novinky z ostatních vesnic, případně vyprávějí staré příběhy, podbarvené kmenovými legendami. Lidé při té příležitosti proberou drby, urovnají spory, řeknou si nějaké vtipy a dohodnou sňatky. *Igitaramo* přežilo evropskou kolonizaci a zůstává významnou součástí rwandské kultury. (V současnosti vysílá v devět hodin každý večer jistou verzi *igitarama* i rádio Rwanda. Posлуhači se v ní dočkají spousty historek a písniček.)

Naše rodina neměla ani televizi, ani telefon, a tak jsme volný čas obvykle trávili pohromadě. Táta debatoval při *igitaramu* se zvláštní

oblíbou, takže pokud prohlásil, že si o zázraku promluvíme právě při něm, poznala jsem, že si s námi chce promluvit o této záležitosti zevrubněji.

Ještě jsme dojíždali večeri, když táta začal popisovat, jak přes den navštívil otce Clementa v sousední farnosti. Otec Clement byl vůbec nejváženějším knězem v celém regionu, byl nesmírně zbožným a velice vzdělaným a moudrým mužem. Zároveň patřil mezi dobré přátele naší rodiny – zejména mému otci byl blízký, ale i já a moji bratři jsme ho měli tak rádi, že jsme mu říkali dědo.

„Kněz z vesničky Kibeho pověděl Clementovi o přibližně šestnáctileté dívce jménem Alfonsína Mumureke, která tvrdí, že se jí během posledních čtrnácti dní nejméně pětkrát zjevila Panna Maria,“ vysvětloval nám tatínek. „Dívka říká, že Blahoslavená Matka chce, aby ji lidé ve Rwandě poznali jako ‚Matku Slova‘, a že ji sem vyslal Bůh Všemohoucí s poselstvím z nebes pro celý svět.“

„Ó, já to věděla, já to věděla, já to věděla!“ S výkřikem jsem vyskočila a tančila okolo stolu. „Je skutečná a přišla nás navštívit!“ Slzy se mi koulely po tváři. Byla jsem nadšená a zničená zároveň. Byla jsem Blahoslavené Matce vděčná, že přišla do Rwandy, ale také jsem se zlobila sama na sebe, že jsem přestala chodit na horu: *Měli jsme před třemi týdny zasadit ty květiny! Proč jsem se přestala modlit? Maria by se zjevila mně a Jeanettě... zjevně jsme se dopustily osudné chyby!*

Rozčarování mě však brzy opustilo. Uvědomila jsem si totiž, že moje modlitby byly vskutku vyslyšeny. Maria mě natolik milovala, že do Rwandy nakonec dorazila! *Co na tom záleží, že se netrefila do Mataby a přistála v jiné vesnici? Rwanda je malá země – stačí, když zajdu do Kibeho, nebo kde to vlastně je, a mohu se tam s ní setkat!*

„Tati, popsala Alfonsína, jak Maria vypadá? Co měla na sobě a co ještě říkala? Kde je Kibeho? Pojdme se tam hned vypravit... Vsadím se, že tam ještě je! Dojíme večeri v autě!“ jásavě jsem rázovala okolo stolu.

„Sedni si, Immaculée,“ napomenul mě táta se smíchem. „Víc podrobností nevím, jen to, že Alfonsína chodí do dívčí katolické školy a že se